

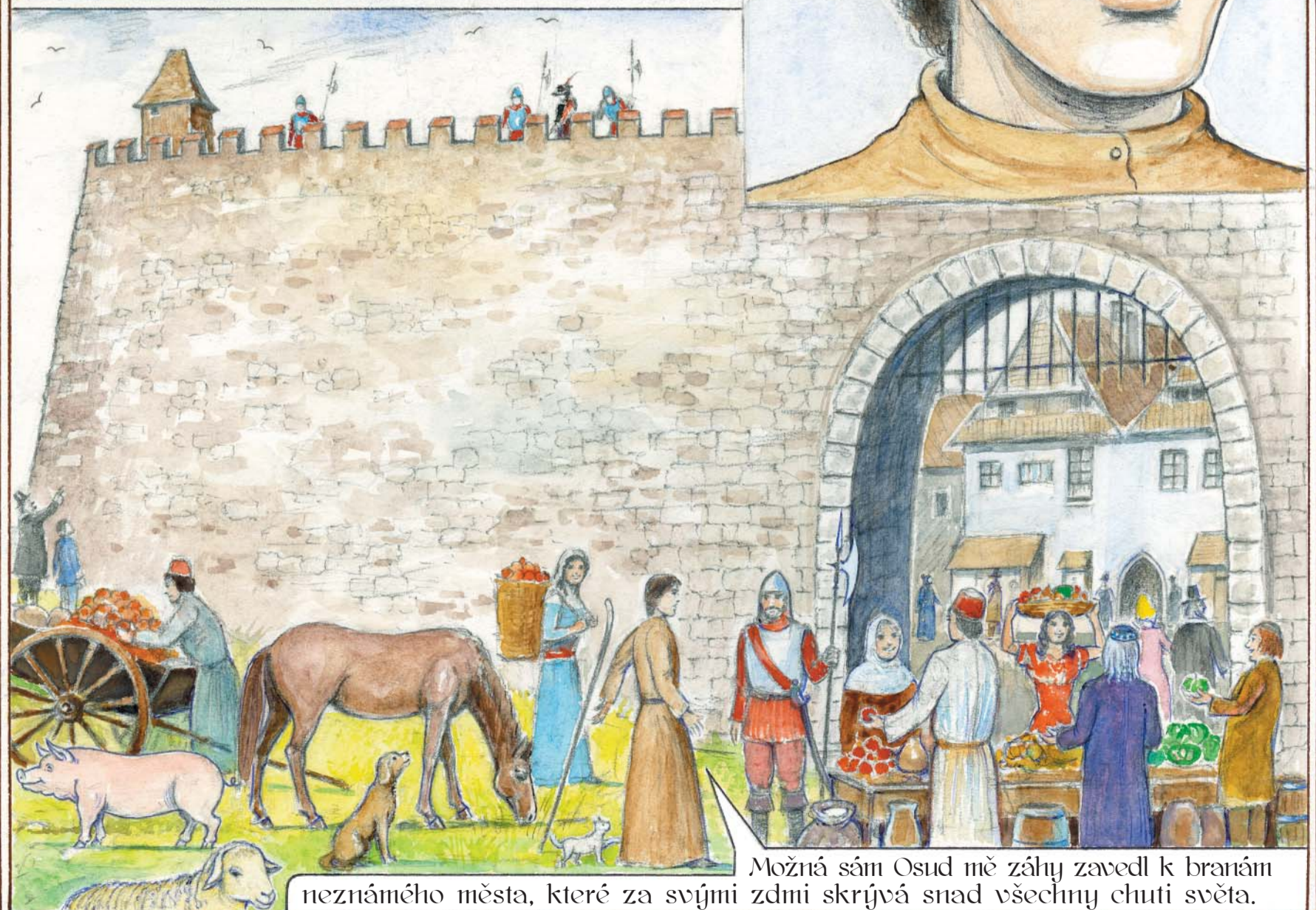
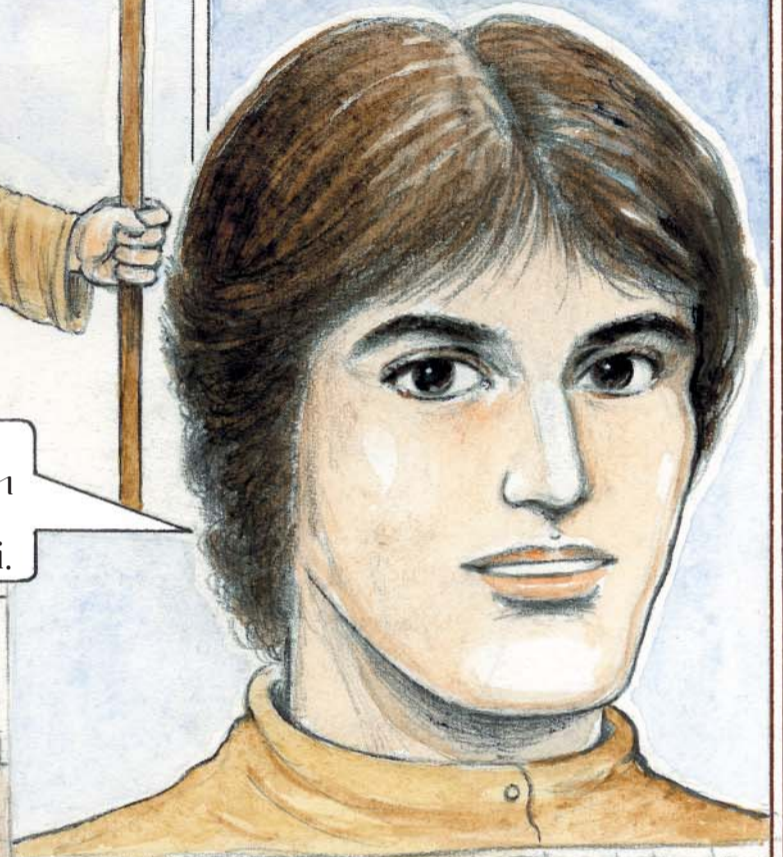

Když jsem dosáhl věku, kdy rozdíl mezi dobrem a zlem jsem už dobře rozeznával, hledal jsem mezi lidmi své uplatnění. Vyzkoušel jsem všemožné činnosti, ale vždy jsem v nich nacházel především nedostatky.

Zjistil jsem, že nejprve musím poznat svět, abych si pak mohl vybrat to, co jest mému srdci nejbližší.

Proto jsem se vydal na tuto pouť a pevně doufám, že nejen k mému užitku, ale i k tvému poučení bude, můj milý čtenáři.

Možná sám Osud mě záhy zavedl k branám neznámého města, které za svými zdmi skrývá snad všechny chuti světa.

Kam máš namířeno, Poutníku?

Chci poznat svět.

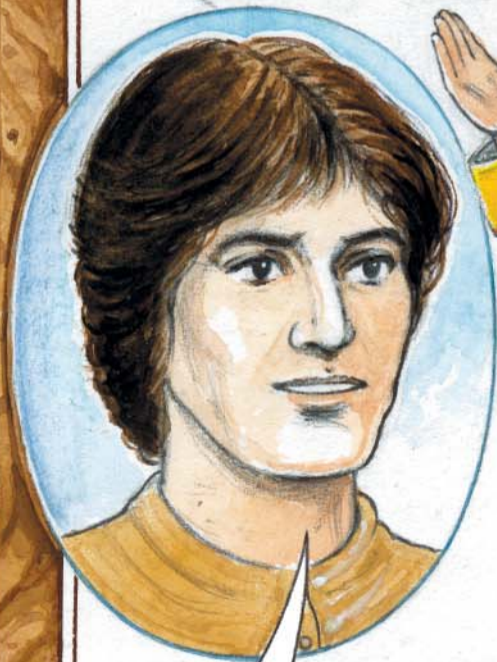
To je moudré. Ale jak vidím, chybí ti průvodce.

Svět je tak veliký a spletitý. Slyšel jsi o krétském labyrintu? Bylo snadné se v něm navždy ztratit a už nikdy nenajít cestu ven.

A to byl jen matný obraz toho, jak složitý a nepřehledný je labyrint skutečného světa.

Ale kde mám zkušeného průvodce světem vzít?

Máš štěstí, Poutníku. Stojí před tebou.

A kdo jsi, že si na takovou službu troufáš?

Všudybud mi říkají. Znáám svět jako své boty, a půjdeš-li se mnou, zavedu tě do tajných míst, kam bys sám nikdy netrefil.

Musíš ale vše, co díky mně ve světě poznáš, porovnávat svým vlastním rozumem. Jedině potom bude naše mocná královna Moudrost spokojena.

Zadrž, příteli!

Beze mě už ani krok!

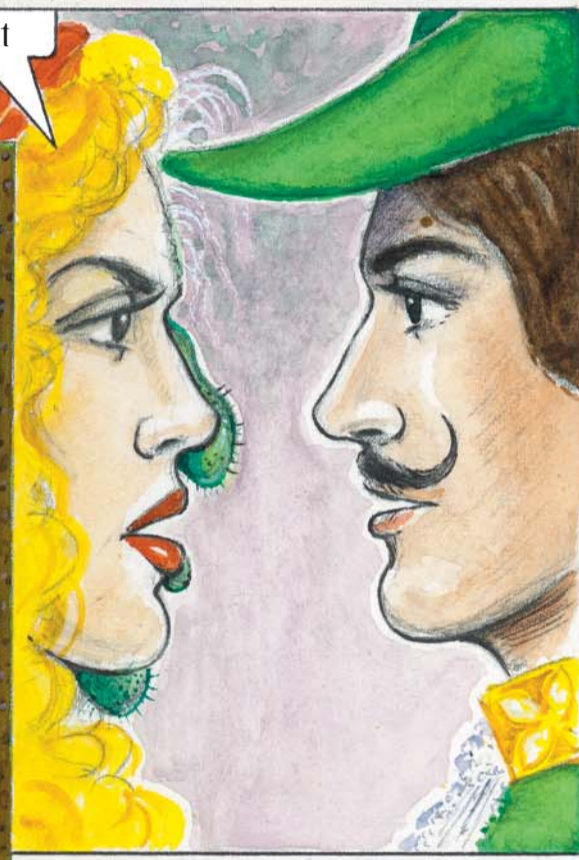
Na tebe se nehnevám, Poutníku. Ty neznáš zákony paní Moudrosti.

Ty bys je však zapomínat neměl, Všudybude.

Dovol tedy alespoň, abych tě představil a tu svou chybu odčinil.

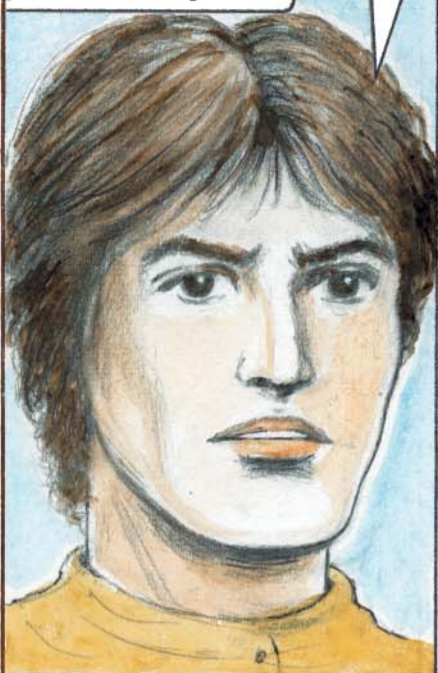

Netřeba. Říkají mi Mámení a jsem osobní tlumočnice královny Moudrosti. Beze mě žádný člověk poznání nedojde.

Pro začátek zapomeň na hloupou radu Všudybuda. Řídit se vlastním rozumem není v tomto světě nejlepší nápad. Mnohdy je lepší prostě bez řeči přijmout to, co ti někdo jako správné předloží.

Možná bych do světa za poznáním raději sám bez vás vyrazil.

Ale nesmysl! Svět má svá pravidla, a chceš-li ho dobře poznat, musíš se nechat vést.

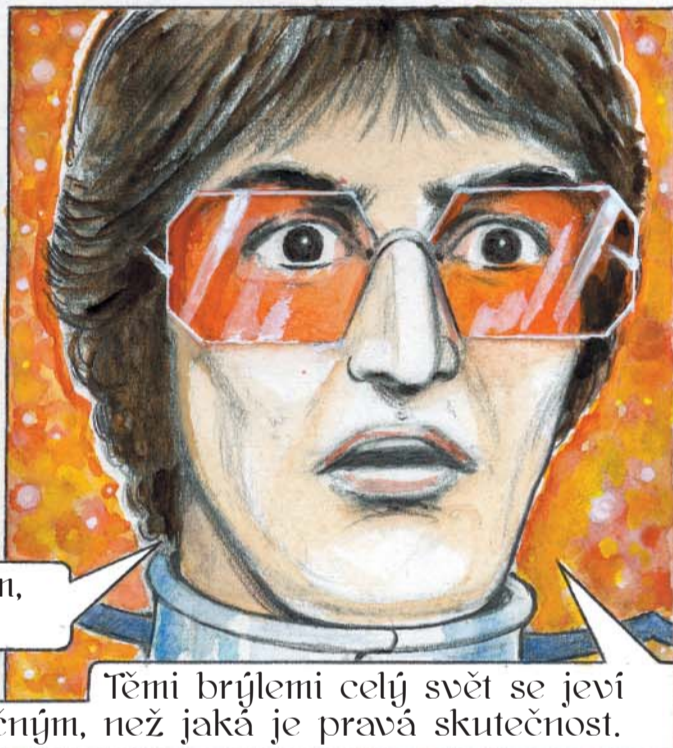
Navleču ti uzdu, abys povolně kráčel tam, kam tě zavést potřebujeme.

Ale...

Já ti zase růžové brýle nasadím, abys svět v lákavých barvách paní Marnosti viděl.

Marnosti? Myslel jsem, že Moudrosti sloužíš.

Těmi brýlemi celý svět se jeví opačným, než jaká je pravá skutečnost.

Ovšemže! Co lidem i světu ve skutečnosti škodí, jeví se skrz brýle být krásným a bezchybným.

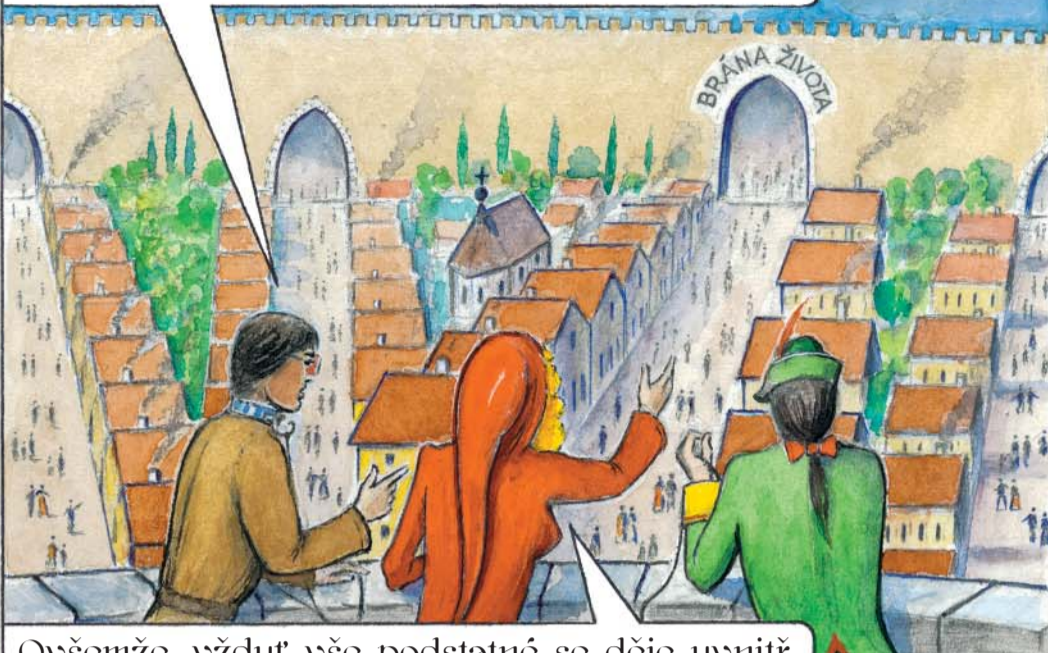
DĚKUJU VÁM, PANI, JSTE HODNÁ.

Nadarmo ti Mámení neříkají.

Pojď! Z věže uvidíš uspořádání světa v celé jeho kráse.

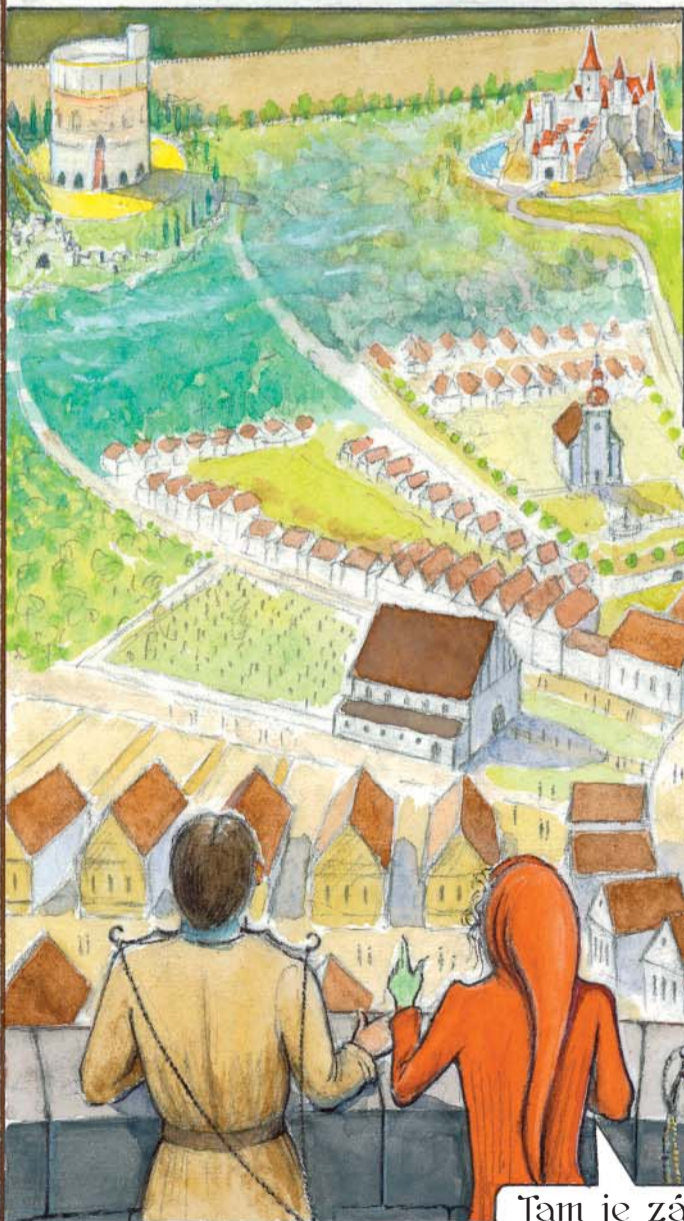
Zdá se, že svět za hradbami města končí.

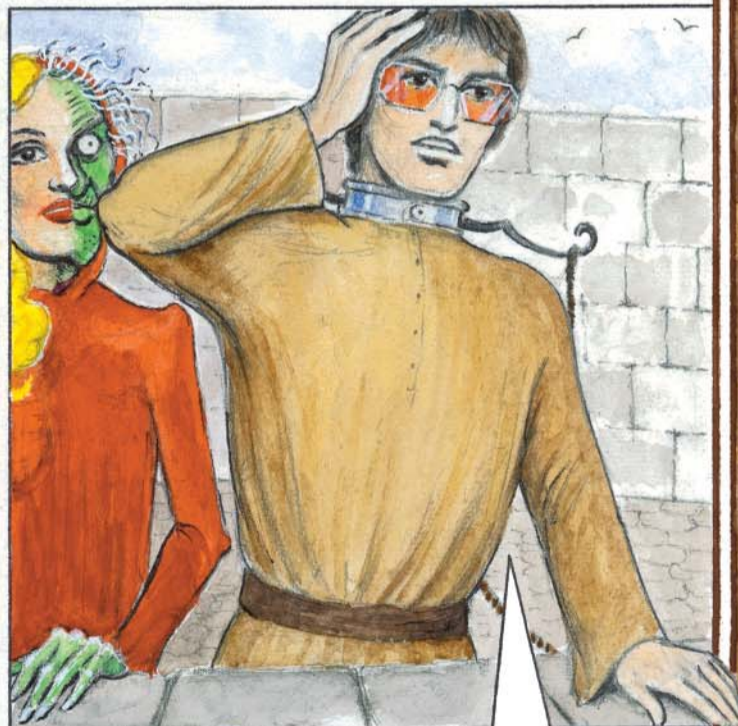
Ovšemže, vždyť vše podstatné se děje uvnitř. Hleď, tamhle je Brána života, kudy lidé do světa vykročí.

Co ulice, to odlišný společenský stav. Ale lidé všech stavů se scházejí na rynku zde uprostřed města.

Tam je zámek štěstěny a tam zas hrad samotné paní Moudrosti.

Vidím, že Bůh krásně svět uspořádal, ale mám z něj závrať, jako by všecičko tohle jenom šalba byla.